

vevővel. (Ezek rekollekció-féle összejövetelek: a csoport estefelé jön elmélkedésre, misére, megbeszélésre, s olykor még éjszaka is folytatják a programot.) – 110 rekollekciós napon (ugyancsak 1965 óta) 4615-en vettek részt, köztük elemisták is. Még hosszú lista sorolja fel a ház sokirányú tevékenységét. Mindez a munka most is folyik. 1980/81-ben pl. összesen 3528 személy fordult meg a házban, ebből 1180 a 34 hétvégi lelkigyakorlaton.

Mária testvér nem emlegetett „nyugdíjat“. Még utolsó éveiben is le-lejárt a csoportokhoz, beszélt nekik a kezdetről, az útról és a Lélek csodás vezetéséről. Öröm volt látni ilyenkor, hogy tud örülni a régi híveknek, magyar gyerekeinek . . . Léleekben mindig fiatal maradt. Talán az első kanadai katolikus nővér volt, aki protestáns templom szószékéről beszélt, már évekkel ezelőtt, igazi ökumenikus szellemben. 91. életévében, 1980. dec. 8-án kapta az első szívrohamot. Átvitték a másik kitűnő hamiltoni magyar alapításba, a Szent Erzsébet öregotthonba. Itt kapta a második rohamot másfél év múlva. 1982. máj. 1-én, a munkás Szent József ünnepén hívta magához az Úr. Élete, gazdag munkássága beépült Kanada és a kanadai magyarok történelmébe.

S. M.

A TABERNÁKULUM ELŐTT

A kezedbe vettél, Uram . . . Jóságod a lelkem mélyéig megrázott. Még reszketek a felindultságtól . . . De jó a kezdedben lenni. Valami szándékos van velem! Jó? Biztosan jó! Hiszen Tőled csak jó adomány származik. Még akkor is jó, ha csak egy kis időre emeltél föl. Még ha mindjárt vissza is teszel a földre.

De nagyon remélem, hogy más a terved! Mert különben miért vettél volna föl? Miért nyitottál volna nekem, a szűkösségekben élőnek, oly csodás távlatokat . . .

Olyan jól megvoltam lenni. Megbarátkoztam a körülményekkel. A „szűk“-séget feledtetted, hogy Te velem voltál. Megtanítottál kevéssel megelégedni. Kis örömeiket keresni és találni. A hiányokért gazdagon kárpótoltál. Nélkülözéseim kegyelemforrássá váltak, magam és talán mások számára is. Magányomban úgy voltál velem, mint még sohasem az életemben. Hogy mégis egy kicsit rab voltam, azt csak most látom. Az általad gyűjtött reménysugár fényénél.

Uram! a szívem mélyére látsz. Tudod, hogy szívesen maradok, ha azt akard. De azt is tudod, hogy az első halvány kis reménysugárra, hogy kiszabadítasz, följung a lelkem. Meddig, Uram, meddig tartasz kétség és remény közt a kezdedben!? Énekelhetem nemsokára a Szűzanya énekét?

Istenem! hányszor kísért a gondolat, hogy mindez csak hiú ábránd, fantázia . . . Mondd, hogy nem az! Igazán itt voltál. Itt vagy! A kezdedbe vettél, és valami csodálatosat művelsz velem.

Uram! Te nem ébresztesz hiú reményeket. Nem törzs össze. Benned nem lehet csalódní! Nem tudom, mit kérjek Tőled? Nem is nagyon akarok a jövőre

kérni. Csak mostra. Most légy velem, Istenem. Most adj erőt, hogy kibírjam, amit adni akarsz. El ne kábitson se öröm, se fájdalom.

Riadt madárként bújok meg a kezekben. Maradj velem, reménységem Istene!
Alexia

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Tudatom, hogy még mindig „jelen” vagyok. Örömmel tovább szolgálok hivatásom szerint, mint Ferences Mária Missziós nővér. Magyar csak egyedül vagyok. Ezen a telepen hatan vagyunk, spanyol, belga és indiai nővérek. Van beteggondozó, anyaház, fiatalasszony-képző. A helyi keresztény egyházközségben is tevékenykedünk. Hálásan köszönöm, hogy 1960 óta mindig megkaptam ezt a gyönyörű folyóiratot, igazán hitünk és szeretetünk elmélyítését mozdítja elő. Ez év decemberében tartom szerzetesi életem 50 éves jubileumát, — 69 éves vagyok. De még folytatom munkámat, amíg bírom, a mamák és csecsemők javára a bennlakó szülésszónoklat. Így hát kérem, továbbra is küldjék, mint oly régóta, erre a címemre a „Szolgálatot”.

Pereszlényi Etel f.m.m.
B. P. 66, Dilolo-Gare
Rép. du Zaire (Chaba), Afrika

+

Magyarországi látogatásom alatt 4—5 kg-ot híztam, így van mit itt leszaladni, kizzadni stb. Nem is tudom, hogy mikor írtam utoljára. Bár a helyzet elég nehéz, mi továbbra is akadály nélkül munkálkodhatunk, Reméljük, ezután is. Az egyház — amely Accrában csak 50 éves, Elminában száz — sokat segít orvosi szempontból s vallásilag is. A nehézségekhez hozzá vagyunk szokva. Rendtársaink küldenek élelmiszert és egyebet, ha szűkösek a viszonyok. Nemsokára noviciátust is kezdünk az itteni lányok számára. Eddig egy bennszülött rendet segítettünk lábra állítani. Most már sok jelöltjük van, de csak az accrai püspökséghez tartoznak. Minden héten megyünk a börtönbe vallástant adni, s három nővérünk minden délután a nagy állami kórház betegeit látogatja. Az egyik nővérünk 6000-en felül keresztelt meg haldokló kisgyerekeket.

Most néhány napi szabadságot vettem ki, mert leveleim már nem férnek a dobozban. Húsvét előtt lelkigyakorlat volt az iskolában mindenféle vallásúaknak. Bérnyelés is volt, meg újmise. 800-on felül voltak a diákok, akik a felvételi vizsgán részt vettek. Ezekből csak 180-at tudunk felvenni. Az adatfelvétel is napokra került. Az Y. C. S., a fiatal katolikus diákok mozgalma is sok időt vesz igénybe az iskola mellett: lelkinapot, vezetőtanfolyamot tartunk nekik. Emellett még száz másféle munka. Így megy egyik héttől a másikig. A felsőbb osztályosokat előkészítem keresztény családi életre, ami itt Afrikában nem szokás. Rendezek előadásokat is, 4—5-öt évenként, hogy a kereszténység szelleme valahogy csírázgasson. Talán erre van ebben az időben a legnagyobb szükség itt. Persze máshol is a világban, de itt ez még nem kultúra. Bár a jövőben a férj kénytelen lesz csak egy feleséget venni, mert nem tud többet eltartani a fizetéséből, de hát mindennek időre van szüksége.

Tartományi házunkban nincs vége a vendégeskedésnek. Néha, mikor elhatározom, hogy ma legalább két levélre válaszolok iskola után, nem érek fel a szobámba este 8—9 óráig, s persze akkor meg a magánimát kell végezmem. Múlt héten sokakat el kellett küldeni, mert minden sarok tele volt vendégekkel, s valamit az asztalra tenni ilyen időben nem könnyű, nem lehet a boltokban sem élelmiszert kapni. De hála Istennek, megelégedettek, mert néha a szállodákban még víz sincs, s amellett még drágán kell az éjszakázást fizetni.

Magyar hontársaim nagyon segítségesek. Többször kapok tollakat, más Írószereket, szappant, kötszert, füzeteket s pénzt is. Nagyon szépen köszönök minden adományt. A jó magyar könyveket először én olvasom, s utána az itteni magyar nők. Már nyolcat ismerek. Hála Isten ők szépen összetartanak, s egymást segítik. Nehéz helyzetek az